

Dr. L. P. HASKELL. †

Dr. H a s k e l l, geboren 25 April 1826 in Bangor—Maine, U. S. A., is overleden op 7 Oct. j.l.

Als jongen werd hij opgeleid in een drukkerij en in verband met zijn jeugdberoep, werd hem eenige jaren geleden een feest bereid als oudste, nog levende drukker. Op 19-jarigen leeftijd begon hij de tandheelkundige praktijk in Boston, waarin hij van de prothese zijn specialiteit maakte. Elf jaar later verhuisde hij naar Milwaukee (Wisc.) en een jaar later naar Chicago, waar hij nadien steeds in de praktijk bleef.

Dr. H a s k e l l was gedurende vele jaren professor voor protheseleer aan het Chicago-college of Dental Surgery en vervulde later hetzelfde ambt aan het Northwestern Dental College.

Hij stichtte en leidde gedurende tien jaren de Haskell Postgraduate School of Prosthetic dentistry.

In 1898 en '99 leidde hij verschillende cursussen voor prothese in Duitsland, Oostenrijk en Frankrijk. Gedurende meer dan 40 jaar leverde hij een groot aantal bijdragen voor bijna alle tandheelkundige vakbladen. Daar hij bevriend was met alle vooraanstaande tandheelkundigen over de geheele wereld, wist hij tal van merkwaardige bijzonderheden, vooral uit de oude school, en had er steeds behagen in deze, vooral aan de jongere collegae, mede te deelen, teneinde in het licht te stellen, hoeveel zij vóór hebben door hun betere opleiding en het bezit van goede hulpmiddelen. Dr. H a s k e l l was een der stichters van de Illinois State Dental Society in 1864 en heeft vele eerbewijzen ontvangen. Op zijn 90sten verjaardag was hij de eeregast aan een feestmaal en zag er toen nog uit als een toonbeeld van gezondheid en kracht; hij miste slechts het gezicht aan één oog.

Aan zijn rijk leven heeft een hevige pneumonie, opgetreden, nadat hij twee operaties had doorstaan, een einde gemaakt.

Te Hinsdale (Ill.) vond de begrafenis plaats, waarbij 24 leden der Chicago Dental Society slippers dragers waren en vele vrienden hem de laatste eer bewezen.

Dr. C. N. J o h n s o n schrijft nog over H a s k e l l:

„Hoewel hij dikwijls harde slagen heeft gehad, ontmoette ik hem nooit anders dan in een blijmoedige, hoopvolle en inschikkelijke stemming. Wat anderen als grooten tegenslag beschouwden, nam hij steeds op als een gewoon voorval, onder den dagelijkschen arbeid.

Als men hem in later jaren naar zijn gezondheid vroeg, was het antwoord steeds: „'t Oude vaartuig is nog vlot — alle onderdeelen in goeden staat — en nog geen vooruitzicht om spoedig in droogdok te moeten.”

Voorwaar — een voorbeeld van gezond optimisme voor iedereen.